

Svědectví: Moje 13. kázání

Svědectví

Moje 13. kázání

Svědectví

Moje 13. kázání

Rachel Mumaw-Schweserová káže v Second Baptist Liberty. (Screencap)

V ten den, kdy Jižní baptistická konvence hlasovala o dodatku, který má zabránit ženám kázat a sloužit jako kazatelky, jsem se snažila vymyslet závěr svého kázání. Bylo to mé deváté kázání v Druhém baptistickém sboru v Liberty ve státě Mo. a třinácté kázání, které jsem kdy měla.

Naštěstí nejsem pověřivá.

Ironií osudu jsem měla v našem letním cyklu kázání o modlitbě Páně kázat o větě „Otče náš“ na Den otců. Stále mi připadá těžkopádné převracet verše v hlavě, analyzovat je ne pro akademickou práci, ale pro něco, co má být vysloveno, předneseno. Můj proces je stále pomalý a neohrabaný, třídím knihy a komentáře, škrtnám dvojí slova, která nakonec skončí v mém konečném rukopisu.

Vím, že s praxí to bude snazší, ale zatím se stále snažím přijít na rytmus zapojení Písma, naslouchání Duchu a zachycení toho všeho do něčeho, co se dá kázat. Není to dokonalé a nikdy nebude, ale doufám, že se budu stále více přibližovat tomu, abych byl v kázání spolehlivě dobrá.

Zatím mám čas, prostor a podporu, abych na to přišla. Mám staršího kazatele, který je ochotný mě trénovat na cestě k lepším kázáním, a mám sbor, který je ochotný mě nechat, abych se v těch kázáních potácela, dokud mi slova nepotečou o něco snáze.

Je to sbor, kde je žena na kazatelně normální nedělní událostí. Nejsem ani zdaleka první ženou, která v Second Baptist káže, a také zdaleka nebudu poslední.

Stát na kazatelně je ale pořád zvláštní pocit. Tato kazatelna byla před více než sto lety zachráněna před požárem, požárem, při kterém shořela budova modlitebny. Teprve loni byla s láskou zrestaurována a znovu instalována. Musím mít podpatky, abych přes mikrofon pohodlně viděla na shromáždění.

Když za ním stojím, připomíná mi to, že ten, kdo ho postavil, asi nečekal, že z něj bude kázat dvoumetrová mladá žena. Je to znamení toho, jak daleko jsme jako sbor došli, a za to jsem vděčná.

V pátek se můj návrh kázání nasákl červeným inkoustem, jak jsem škrtala celé odstavce a čmárala si na okraje nápady na přepsání. Po dvou dnech práce jsem stále nebyla nadšená z konce, ale nemohla jsem se rozepsat k lepšímu. Modlila jsem se, aby někdy přišel záblesk inspirace, nejlépe před devátou hodinou ranní v neděli, a vrátila jsem kázání na začátek, abych ho znovu probrala.

V ty pátky se můj hlas ozývá o něco víc než v neděli a někdy mě to znervózňuje. Co když moje kázání nakonec jenom dozní v hlavách těch, kteří ho slyší, a nezůstane v nich?

Ale to, aby se slova vryla do paměti, není úplně moje práce. To je na Duchu svatém. Mým hlavním úkolem je zajistit, aby se tato slova dostala k lidem do uší.

„Je to role, kterou jsem až do svých dvaceti let neslyšela plnit ženu, která byla vychována v baptistickém sboru.“

Je to role, kterou jsem do svých dvaceti let neslyšela od ženy, která byla vychována v baptistickém sboru. Další ironií osudu je, že to byl baptistický kazatel, který nemohl najít baptistickou kazatelnu v Dallasu a místo toho sloužil ve Spojeném metodistickém kostele. Naštěstí je nyní Victoria Robb-Powersová starší kazatelkou baptistického sboru Royal Lane v Dallasu a každou neděli odvádí skvělou práci při kázání slova. Stále téměř každý týden poslouchám její kázání a doufám, že jednou budu mít jen zlomek jejích schopností. Myslím, že pokud se mi to podaří, budu v pořádku.

Když jsem se rozhodla opustit proces ordinace v UMC a vrátit se do baptistického světa, věděla jsem, jak nejisté rozhodnutí to je. To, že se mi podařilo najít kontakty do baptistických sborů a kazatelen, které by ani nemrkly okem, kdyby za nimi stála žena, je požehnání. A nebýt první ženou, která bude kázat ve sboru, je dar od každé ženy, která byla první, která rozbila tu skleněnou věž.

Ale jak nám SBC připomněla, stále ještě zbývá tolik skleněných věží, které je třeba rozbít, a spousta lidí, kteří se je snaží zpevnit železnými tyčemi, aby se nerozbily.

Možná se jednou stanu jednou z prvních žen, které budou kázat v kostele. Ale právě teď, po třinácti kázáních, jsem to ještě nemusela udělat. Místo toho jsem dostala čas a prostor, abych mohla cvičit, kazit a získávat jistotu, aniž bych cítila tlak, že budu „první“, tlak, že musím dokazovat, že ženy jsou stejně schopné stát za kazatelnou a kázat Boží slovo.

Ne že by některá z nás měla co dokazovat. Byly jsme povolány stejným Bohem, jehož syn řekl Marii Magdaléně, aby šla a stala se první hlasatelkou vzkříšení. Ona byla první kazatelkou, my jen kráčíme v jejích stopách.

Když jsem se tu neděli postavila za kazatelnu, abych kázala, protože jsem si ráno kolem 8:45 uvědomila závěr svého kázání, chodila jsem po špičkách, aby mi paty nedrncaly o dřevěnou podlahu. Rychle jsem prolistovala stránky, abych se ujistila, že tam všechny jsou, položila jsem své kázání na trochu příliš vysokou kazatelnu a podívala se do nepřekvapeného, očekávajícího shromáždění.

Nebyla jsem první žena, kterou na té kazatelně viděli, a nebudu ani poslední. A když jsem se zhluboka nadechla a ponořila se do svého kázání, byla jsem vděčná za všechny ženy, které mi to umožnily.

Rachel Mumaw-Schweserová

[Baptist News Global](#)

Rachel Mumaw-Schweserová

Rachel Mumaw-Schweserová působí jako pastorální rezidentka ve sboru Second Baptist Church of Liberty ve státě Mo.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)